

Bajka v tihem večeru.

Spisal *Cvetko Slavin.*

Mrak je legal na zemljo. Zunaj je padal sneg še gosteje kakor podnevi. Slonel sem v naslonjaču in sanjal kakor otrok, ki strmi v nebo in premišljuje meglice, ki plavajo pod jasnim nebom.

Prav tako kakor jaz je sedel pred leti moj dedek ob peči. Krog njega pa nas je bilo zbranih cela tropa otrok in poslušali smo njegove pripovedke. Mrak je padal na zemljo kakor danes, in snežilo je.

„Oh, dedek, dejte, povejte nam, odkod prihaja sneg!“ sem ga zaprosil jaz, in vsi drugi so podpirali mojo prošnjo.

Dedek se ni dal dolgo prositi. Zapalil je ugasli vivček, potegnil parkrat prav krepko iz njega in začel:

„Tam gori visoko nad zvezdami cvete ravno pred nebesei krasen vrt. Zlate in srebrne rože klijejo tam na lepih gredicah, ki jih zalivajo sami lahkokrili angelci. Vsak večer prihajajo ti iz nebes. Najprvo prižgejo svetle zvezdice po nebu, potem pa prinesejo biserne kanglice in zajamejo čistega studenca, ki izvira ravno sredi raja. S to vodico pa zalivajo zlate in srebrne rože pred nebesei. Pri tem pa pade tudi kakšna kapljica na zemljo, ki jih popijejo slastno naše cvetke — in te kapljice so — rosa.

Toda te rože ne cveto samo spomladi, ampak šest mesecev v letu zlate in šest mesecev srebrne, spomladi in poleti zlate, jeseni in pozimi srebrne.

Zgodilo pa se je nekoč — od takrat je že več tisoč let — da so bile srebrne rože nevoščljive zlatim, da smejo cveteti spomladi. In nebeške rožice so se začele prepirati in prepirale so se ves dan. — Zvečer so prišli kot navadno angelci in ko so začuli prepir, so se zjokali od žalosti in šli tožit rožice večnemu Bogu.

Bog se je pa razsrdil in rekel srebrnim rožam, ki so začele prepir: „Ker ste bile nevoščljive svojim sestricam, ne boste več cvetele šest mesecev v nebeškem vrtu! Ko se vam najlepše razvije cvetje, vam odpade in splava daleč, daleč doli na zemljo.“

Tako je rekel Bog. — In zavel je lahen vetrič skozi vrt — in hipoma se je razsulo cvetje srebrnim rožicam in padlo na zemljo. — In tu vzdihuje zdaj vsako zimo, in nihče ga nima rad. A ko posije pomladno solnce, tedaj se spomni cvetje na tiste ure, ko je dehtelo visoko tam gori v nebeškem vrtu — in začne se solziti tako močno, da se razstopi v svetle solze...

Vidite, tako so se izpremenile cvetke, ki so jim stregli nebeški angelci, zaradi nevoščljivosti v snežinke.

Dedek je utihnil, a mi vsi smo se zamislili v usodo snežink, ki so naletavale tam zunaj...